

Stół Wspólny

kuratorzy: Aleksandra Redzisz, Jan Przedpełski

Dokumentacja (fragment) złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 18. Międzynarodowej Wystawie Architektury
w Wenecji w 2023 r.

Stół Wspólny / Common Table

W polskiej przestrzeni codziennej trudno o bardziej uniwersalny i powszechny przedmiot użytkowy niż stół. Od kawiarnianych stolików, poprzez bufety w szkolnych stołówkach, plastikowe stoły ogrodowe czy lamy przy dworcowych kioskach aż po stoły konferencyjne w biurach, stoły wigilijne w domach i w końcu słynny „okrągły stół”, obecność stołu w naszej codzienności wykracza poza pragmatyczną funkcję mebla z paroma nogami i blatem. Stół jest płaszczyzną spotkań, miejscem posiłku, dyskusji i odpoczynku. Forma stołu i rozmieszczenie jego użytkowników względem siebie może mieć wpływ na przebieg ich spotkania i sposób interakcji, podobnie jak umiejscowienie ludzi przy stole może obrazować rodzaj relacji, jaka ich łączy. Inaczej czujemy się siedząc naprzeciwko siebie, inaczej, gdy siedzimy obok, patrząc w tę samą stronę. Stół jako narzędzie budowania wspólnoty, nie tylko tradycyjnej, ale też tymczasowej, spontanicznej, otwartej to temat, który chcielibyśmy podjąć podczas nadchodzącego Biennale.

Proponujemy, aby przestrzeń wystawową pawilonu polskiego zamienić w *laboratorium przyszłości* zapraszając zwiedzających do *wspólnego stołu*. Szukając odpowiedzi na pytanie jaka mógłby być architektura stołu, który pomieściłby nie tylko różnych użytkowników, ale też rozmaite czynności, pozwalając na zmienne konfiguracje i swobodną interakcje między siedzącymi, zrezygnowaliśmy z konwencjonalnych form stołu (prostokątna, kwadratowa, owalna, okrągła) na rzecz formy hybrydowej. Mebel, który sobie wyobrażamy w swoim kształcie zachęca do wspólnego spędzania czasu. Może być miejscem jednego większego wydarzenia, dyskusji lub biesiady, lub może rozgrywać się przy nim wiele scenariuszy równoległe. W przeciwieństwie do stołu prostokątnego, nie hierarchizuje jednej pozycji przy stole względem innej i nie dzieli użytkowników na tych, którzy siedzą po jednej bądź po drugiej jego stronie. Inaczej niż stół okrągły, nie narzuca wszystkim uczestnikom partycypacji w jednej, wspólnej czynności czy przedsięwzięciu, ale daje wolność wyboru sposobu i intensywności interakcji. *Stół wspólny* jest eksperymentem w tworzeniu *nowego, zróżnicowanego i inkluzywnego społeczeństwa*, do którego w swoim oświadczeniu kuratorskim nawiązuje Lesley Lokko.

Naturalnym środowiskiem *Stołu* jest przestrzeń publiczna, ogólnodostępna. Po zakończeniu wystawy na Biennale planujemy możliwość rozmontowania stołu i jego ponownego zmontowania - w całości lub we fragmentach - w innym miejscu, gdzie mógłby służyć kolejnym użytkownikom.

Projekt *Stół Wspólny* ma charakter interwencji przestrzennej. Goście wchodzący do Pawilonu w przedsiionku zostają ugoszczeni kubkiem naparu ziołowego i zaproszeni do wypicia go wewnątrz. Centralnym elementem wystawy jest mebel o długości 2160 cm i zmiennej szerokości od 24 cm w najcieńszym, do 240 cm w najszerszym miejscu.

Podczas wizyty w Pawilonie, goście mogą swobodnie przemieszczać się po sali, zajmować dowolne miejsca, wchodzić w interakcję z innymi uczestnikami wystawy, przesiadać i przysiadać się. Naszą intencją jest stworzenie przestrzeni zachęcającej do wspólnego spędzania czasu. W przestrzeni wystawy zwiedzający mogą podejmować wybrane aktywności, poznawać się, rozmawiać, jeść, grać, odpoczywać czy bawić się kolektywnie bądź osobno. Projekt wystawy jest spekulacją na temat możliwości spontanicznego budowania wspólnotowości pomiędzy ludźmi.

Na ścianach Pawilonu wisi 12 fotografii odnoszących się do motywu stołu w życiu codziennym w Polsce. Fotografie wzbogacają abstrakcyjne przestrzenne doświadczenie zwiedzających o realistyczny wymiar kulturowy stołu.